

РЕШЕНИЕ

№ 2123

гр. София, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 08.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **1074** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по повод на жалба, вх. № 4524 от 02.02.2023 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 53 – 06 – 223#2 от 31.01.2023 г. по описа на ТД на НАП - С., подадена от “УПХ” ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 1 чрез управителя Д. К. Л. и адрес за кореспонденция [населено място], кв. Борово, [улица] А, ет. 6, ателие 7 срещу Решение № ПИ – 27 от 26.01.2023 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 53 – 06 - 223 от 12.01.2023 г. на оспорващия срещу Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С220022 – 012 – 0000115 от 21.12.2022 г., като неоснователна.

С жалбата се моли съдът да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП като неправилно и незаконосъобразно, тъй като с него е отказано да се отменят наложени обезпечителни мерки срещу несеквестрируеми вземания на дружеството, а именно постъпили по сметката му субсидии за кампания 2022 г. Посочва се, че паричните суми, по отношение на които е насочено принудително изпълнение, представляват подпомагане по Закона за подпомагане на земеделски производители (ЗПЗП) и същите като целеви средства не могат да служат за погасяване на публични задължения и да бъдат обект на принудително изпълнение. Оспорващият твърди, че са неправилни изводите на органа, че несеквестрируемостта на вземанията от ДФЗ касаят само вземанията по ГПК, а не и тези по ДОПК. В жалбата са изложени подробни

съображения по съществуващото на спора. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от адв. С., с което се поддържа жалбата, предлага да се уважи и претендира сторените съдебно – деловодни разности.

Ответникът – директорът на ТД на НАП - С. редовно призован, се представлява от юрк. Г., който оспорва жалбата, предлага да не се уважава, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2015 г. по описа на ТД на НАП С. за събиране на установени и изискуеми публични вземания, произтичащи от данък върху доходите на физически лица, задължителни осигурителни вноски, УПФ, 30, ДДС за периода м. 10.2021 г. до м. 11.2022 г. и данък по ЗКПО за периода 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г., в общ размер на 160 524,13 лв., от които главница в размер на 150 783,45 лв. и лихва в размер на 9 740,68., изчислена към 24.01.2023 г. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение (СДИ) на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С220022 – 048 – 0037388 от 11.03.2012 г., в което публичните му задължения са конкретизирани по основание, вид и размер.

Публичният изпълнител при ТД на НАП С. е Издал Постановления за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. № С220022 – 022 – 0053711 от 05.08.2022 г. и изх. № С220022 – 022 – 0088731 от 06.12.2022 г., с които на жалбоподателя са наложени запори върху налични и постъпващи суми, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги, находящи се в „Уникредит Булбанк“ АД, съответно за сумите от 99 293,80 лв. и 50 059,55 лв.

На 20.12.2022 г. в ТД на НАП С. е постъпила молба с вх. № С220022 – 000 - 0612334 от 20.12.2022 г., с която е изисквана отмяна на наложения заповор върху банковите сметки на дружеството, като е изтъкнат аргумент, че постъпващите суми са от субсидии, изплащани от ДФЗ, върху които не могат да бъдат налагани запори и същите не могат да бъдат предмет на принудително изпълнение. По депозираната молба е постановен отказ на публичен изпълнител на основание чл. 208, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ДОПК с изх. № С220022 – 012 – 0000115 от 21.12.2022 г.

Всички документи по ИД №221164508/2022 г. своевременно са изпращани на заявения електронен адрес на длъжника за връчване, но не се получават. Съответно са изпращани и чрез пощенски оператор, но обратните разписки са връщани с гриф „непотърсени“.

На 21.12.2022 г. е извършено посещение на седалището и адреса на управление на дружеството-жалбоподател: [населено място], [улица], ет. 1, документирано с Протокол №С220022-026-0066186/21.12.2022 г. с цел връчване на документи по изпълнителното дело, при което не е установен контакт с представляващия дружеството или упълномощено от същото лице. На 30.12.2022 г. е извършено второ посещение на седалището и адреса на управление на задълженото лице, документирано с Протокол №0220022-026-0066784/30.12.2022 г., при което отново не е установена връзка с представляващия на длъжника или упълномощено от него лице за връчване на документи, издадени по изпълнителното дело.

На 30.12.2022 г., на основание чл. 32 и чл. 33 от ДОПК, е поставено съобщение на

определено за целта място в ТД на НАП С., с указание, че в 14 – дневен срок от поставяне на съобщението представител на жалбоподателя следва да се яви в посоченото време и на място за връчване на описаните в съобщението документи, издадени в хода на изпълнителното дело, в т.ч. СДИ, ПНОМ и обжалваният отказ за отмяна на обезпечителни мерки. Съобщението е свалено на 16.01.2023 г., видно от посочената дата. Междувременно, на 10.01.2023 г., отказът за отмяна е връчен на електронния адрес на оспорващия. Жалбата, срещу отказа за отмяна на наложени обезпечителни мерки, е подадена на 12.01.2023 г.

В срока по чл. 197, ал.1 от ДОПК ответникът е издал обжалваното решение, с което е отхвърлил адресираната до него жалба срещу отказа на публичния изпълнител за отмяна на наложените обезпечителни мерки.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 197, ал.2 от ДОПК и е допустима, като подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 200 от ДОПК, в кръга на правомощията му, определени в разпоредбата на чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В рамките на производството по издаване на ПНОМ, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителни мерки.

От фактическа и правна страна актът на администрацията е основан на това, че наложеният от публичния изпълнител заповед върху банковите сметки на жалбоподателя в У. Б. АД е законосъобразен, т. к. субсидиите от ДФЗ не са посочени конкретно като несеквестрируеми в чл. 213 от ДОПК, а предпоставките по чл. 208, ал.1 от ДОПК не са налице. Макар да сподели последната част от извода на ПИ, съдът намери оспорения отказ за материално незаконсъобразен, предвид следното:

В чл. 1 от ЗПЗП са уредени различни форми на финансово подпомагане на същите оператори, а именно: държавно подпомагане; прилагане на схеми за директни плащания в съответствие с Общата селскостопанска политика на ЕС, както и прилагането на мерките от Програмата за развитие на селските райони. Средствата, с които се субсидират земеделските производители включват такива от държавния бюджет на Република България и от бюджета на Европейския съюз, в различно

съотношение.

В §1, т.1 от ДР на ЗПЗП е посочено, че "земеделски производители" са физически и юридически лица, които произвеждат непреработена и/или преработена растителна и/или животинска продукция, от което следва, че те не представляват финансови предприятия. Следователно, цитираните по-горе норми на Закона за държавния бюджет за 2022 г. намират приложение по отношение на държавните субсидии и целеви помощи, които се отпускат на земеделските производители и тези средства не могат да се използват за принудително погасяване на вземания, включително и на публични такива.

По своето естество и предназначение средствата, отпускани от фондовете на ЕС по схемите и мерките за подпомагане на ЗП, също са публични финансови средства съгласно чл. 17а от ЗПЗП, а съобразно § 1, т. 50 ДР ЗПЗП предоставянето им съставлява публично финансиране. Според предвиденото в чл. 11а, ал.1, т. 2 от ЗПЗП, ДФ "Земеделие", действащ като Разплащателна агенция за България, извършва разплащания по схемите и мерките за подпомагане на Общата селскостопанска политика (ОСП). Регламент (ЕС) № 1306/2013 е посветен на финансирането, управлението и мониторинга на ОСП. Според изложеното в преамбюлната част на Регламент (ЕС) № 1306/2013 бюджетът на Съюза следва да финансира разходите по ОСП, включително разходите за развитието на селските райони чрез Фондовете. Съгласно чл. 3 от същия регламент с оглед на постигането на предвидените в ДФЕС цели на Общата стопанска политика, финансирането на различните мерки, попадащи в тази политика, включително мерките за развитие на селските райони, се извършва от Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), като фондовете са включени в общия бюджет на Европейския съюз. В този ред на мисли следва изводът, че получаваните от длъжника като земеделски производител субсидии по различните схеми и мерки за подпомагане от европейските фондове, чрез Държавен фонд "Земеделие", в частта, която не е целево предоставена от държавния бюджет на България, представляват публично финансиране от бюджета на Европейския съюз, което също е целево.

Съобразно Регламент (ЕС) № 1306/2013 г., бенефициери на тези плащания - в пълния им размер, съгласно чл. 11 от Регламента са регистрираните земеделски производители, а целта – влагането на средствата от ЕС в осъществяваната от тях дейност по схемите и мерките в рамките на общата селскостопанска политика. Регламентът предвижда, че плащанията следва да се извършват навреме, за да могат да се използват от бенефициерите ефективно по предназначение. Същността на така посочената уредба е субсидиите да достигнат персонално до бенефициерите и да се употребят за целта, за която са отпуснати, откъдето следва правният извод, че финансирането е и целево. Всяка мярка от общата селскостопанска политика следва да бъде предмет на мониторинг и оценка, а имената на бенефициерите се публикуват, с оглед засилване на публичния контрол относно разходването на предоставените им средства. От изложеното следва, че и при средствата от ЕФ като част от сумата на субсидията се касае за публично целево финансиране. Поради това, единственият овластен да получи средствата в пълния им размер е бенефициер – земеделски производител. Следователно, тези средства също не могат да бъдат използвани за принудително погасяване на публични и частни държавни вземания и на вземания на трети лица.

Чл. 213, ал.1 от ДОПК, аналогично чл. 442 от ГПК прогласяват принципа за пълната

секвестрируемост на имуществото на длъжника. Когато се касае за изключение от принципа, несеквестрируемостта следва да е предвидена изрично в закон. Така изисква и чл. 444, т. 8 от ГПК. А нормата на чл. 213 от ДОПК, която е специална не предвижда такива изключения. В частност субсидиите от ДФЗ към ЗП не са посочени изрично в специалния закон. Но приложимата към казуса нормативна уредба е по-широка. Включва както националното така и общностното право, т. к. иде реч за ОСП на ЕС в различните ДЧ. Съдебната практика е константна, че Регламентът е акт с общо приложение, който се прилага пряко в ДЧ. Това в случая означава, че цитираната норма на чл. 11 от Регламент (ЕС) № 1306/2013 г. дава право на жалбоподателя да се позове на нея пред орган на ДЧ и да обоснове несеквестрируемостта на тези субсидии, за което говори правото му единствен да ги получи и то в пълен размер. Освен това да иска от съда да я приложи, когато национална правна норма и противоречи. Това произтича от принципа на примата на правото на ЕС, който изисква от националните съдилища да защитят правата, които ЕП дава на гражданите на държавите членки, дори когато национални правни норми му противоречат. В случая не става въпрос за същинско противоречие, а за същностна черта на ЕП, което е правна система, която действа едновременно с националното законодателство. Цялостната логика на публичното целево финансиране на ЗП със средствата от фондовете на ЕС изключва възможността тези субсидии да бъдат предмет на принудително изпълнение за публични задължения. Противното тълкуване е правен нонсенс, т. к. води до бойкот на ОСП на ЕС и видно от ЗДБ структурата на същия не включва попълването му със средства от ЕСИФондове по този ред - чрез принудително изпълнение върху публично целево финансиране от фондовете на ЕС.

Вземането е несеквестрируемо, когато за него са налице императивни правни норми, които да забраняват то да бъде изпълнено на лице, различно от длъжника. В този смисъл в чл. 11 от Регламент (ЕС) № 1306/2013 г. е прието, че плащанията на бенефициерите по предвиденото в него финансиране се извършват в пълен размер, т. е. ЗП в случая е единственият овластен да получи субсидията. Регламентът урежда също така, че плащанията следва да се извършват навреме, за да могат да се използват от бенефициерите ефективно по предназначение. Разпоредбите са императивни и съвкупният им анализ обосновава извод, че субсидиите съставляват публично целево финансиране с единствен овластен да ги получи в пълния им размер бенефициер – земеделският производител. С оглед този специален императивно установен режим те съставляват несеквестрируеми вземания на земеделския стопанин, макар европейското и националното право да не съдържат изрична разпоредба, където е употребен този израз, но смисълът е точно този. След като финансирането от ЕС за земеделските стопани е целево, като не се допуска то да преследва цел, различна от осъществяване на специалните политики на ЕС за развитие на селското стопанство и това, че за бенефициерите е предвидено по императивен начин правото да получат цялата помощ, която им е отпусната и е с източник средства от ЕС, то се налага изводът, че тези средства не могат да бъдат изплащани на лице, различно от бенефициера и да имат различно предназначение от това, за което са отпуснати. Това означава, че към тях не може да бъде насочено принудителното изпълнение. В този смисъл е решение № 143 от 25.10.2017 г. по гр. д. № 4666/2016 г. по описа на ВКС, III гр. о., постановено по реда на чл. 290 от ГПК, поради което не е задължителна съдебна практика, но се споделя от настоящия състав.

От изложеното следва, че е въведено допълнително основание за несеквестрируемост

на средствата от субсидии, извън нормата на чл. 213 от ДОПК. Визираните парични средства са целеви и са предназначени за подпомагане на земеделските производители съгласно чл. 4, ал.3 и чл. 20 от Конституцията на република България, и след като тези средства се предоставят в публичен интерес, то същите не могат да бъдат обект на индивидуално принудително изпълнение.

Съгласно т. 13 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, несеквестируеми са вземанията на длъжника по сметка в банка, когато по сметката постъпват само плащания по напълно несеквестируеми вземания, или вземания по които не се допуска принудително изпълнение. Несеквестрируемостта на средствата, представляващи целево подпомагане от ДФ "Земеделие" обуславя незаконосъобразност на оспорвания акт и е основание за неговата отмяна. Правомощията на решаващия орган и съда при обжалване на отказ за отмяна на обезпечението са изрично визираны в разпоредбата на чл. 208, ал.3 от ДОПК, където се посочва, че съдът отменя обезпечението, при наличието на посочените в разпоредбата условия. Ето защо в конкретния случай следва да бъде отменено и постановлението за налагане на обезпечителни мерки, с което е наложен запор върху постъпващите суми по банкова сметка на жалбоподателя в У. Б. АД.

По изложените мотиви съдът намира, че жалбата се явява основателна. Безспорно нормата на чл. 213 от ДОПК не предвижда сред изключенията от принудително изпълнение субсидиите, изплащани на ЗП от ДФ "Земеделие", но несеквестируемостта на тези суми има друга законова опора – цитираните по-горе норми на ЗДБ и Регламент (ЕС) № 1306/2013 г. Предвид установената несеквестируемост на сумите от субсидии от ДФЗ се следва отмяна на оспорените актове – решение на ТД и отказа на ПИ. Отмяна съответно и на наложеното обезпечение върху тези средства. Обезпечението е една антиципирана фаза на принудителното изпълнение, следователно щом последното е недопустимо, то и обезпечението е незаконосъобразно.

При този изход на делото разноски на ответната администрация не следва да се присъждат. Своевременно заявено и основателно е искането на оспорващото дружество за присъждане на разноски, в случая изразяващи се в заплатена държавна такса за образуване и разглеждане на делото, в размер на 50, 00 лева.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ – 27 от 26.01.2023 г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърдения с него Отказ с изх. № С220022 – 012 – 0000115 от 21.12.2022 г. за отмяна на наложени обезпечителни мерки, наложени с Постановление с изх. № С220022 – 022 – 0053711 от 05.08.2022 г. и Постановление № С220022 – 022 – 0088731 от 06.12.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОТМЕНЯ Постановление с изх. № С220022 – 022 – 0053711 от 05.08.2022 г. и Постановление № С220022 – 022 – 0088731 от 06.12.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на "УПХЛ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], разноски за настоящото производство в размер на 50, 00 лв. (петдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: